JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. DONDERDAG den 12den APRIL, 1827. N. 15.

Gedrukt en Donderdag's avonds uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

MENGELINGEN.

Guatimala, Hoofdstad der Vereenigde provinciën van Middel-Amerika.

Het tegenwoordige Guatimala is de vierde stad, welke dezen naam gedragen heeft. Het oudste Guatimala was de zetel der Koningen van de Rachigueles; maar zy is zoo geheel verdwenen, dat de Spanjaards niet eens over de plaats eens zyn, waar zy gestaan heeft. Het tweede Guatimala werd door den Adelantado Alvarado 1527 gegrondvest. Het lag tusschen twee vulkanen; doch het naast aan den voet van den brandenden berg van Agua. De grond is vruchtbaar, het klimaat gezond en wegens de hooge ligging zeer gematigd. De stad nam spoedig in omvang en bevolking toe; maar den 11den September 1541 werd zy door eenen stroom van kokend water, die uit de zyde van den vulkaan voortkwam, grootendeels vernield, en uit vrees voor dergelyke ongelukken werd Guatimala op de vermeende plaats van het oudste Guatimala weder opgebouwd. Dit derde Guatimala lag in een schoon dal, van wouden en groene heuvels omgeven, in een land, waar eene bestendige lente heerschte. In de hoofdkerk dezer stad werd den Adelantado Alvarado een grafteeken opgerigt. Kloosters der verschillende orders verhieven zich in grooten getalle. Ongelukkig was de stad aan menigvuldige aardbevingen blootgesteld. In het jaar 1773 werd zy byna geheel vernietigd, zoo dat de inwoners eindelyk besloten eene minder gevaarlyke woonplaats te kiezen. Zoo werd in 1776 het tegenwoordige Guatimala gesticht. Het ligt in eene vruchtbare vlakte van omtrent vyf mylen in de doorsnede, door vele vloeden en beken en een meer besproeid, onder een heerlyk zacht klimaat en eenen bestendig blaauwen hemel. De straten der stad zyn regt, tamelyk lang en goed geplaveid. De huizen zyn laag, maar gemakkelyk en zindelyk, en hebben gewoonlyk eenen tuin.— De voornaamste plaats vormt een' grooten vierhoek, waarvan iedere zyde circa 156 vadem lang is. Zy is goed geplaveid en heeft rondom galeryen. Aan de eene zyde staat de hoofdkerk, een prachtig gebouw, in den besten styl, verder het Aartsbisschoppelyk Paleis en het Seminarium.— Tegen over de hoofdkerk staat het paleis der regering. In het midden van de plaats bevindt zich eene groote bron met beeldzuilen enz. De kerken van Guatimala zyn uitstekend schoon en prachtig. Byzondere opmerkzaamheid verdient het amphitheater, hetwelk tot stierengevechten is ingerigt. De stad bezit verder een schoon Universiteits-gebouw, waarin de Godgeleerdheid, de Regten, de Geneeskunde en de Natuurlyke Geschiedenis geleerd worden, met de Universiteit is eene Boekery en een ontleedkundig Museum verbonden, waarin zich eenige merkwaardige wasprepataten bevinden. Wyders heeft de stad eene Akademie der Schoone Kunsten, en een zeer schoon gebouw voor de Munt De werktuigen in dit laatste zyn echter zeer ontoereikend in vergelyking met degenen, die in Europa gebruikt worden; doch de regering heeft reeds last gegeven om te Londen eene machine van Bolton te koopen. De Munt is gestadig aan het werk. In het jaar 1824 werden hier de schoone nieuwe goud en zilvermunten der Republiek geslagen. Zy hebben op de eene zyde een' boom, met de spreuk: *Libre crezca y fecundo*, (hy wasse vry en vruchtbaar) op de andere eene opgaande zon, die 5 bergen verlicht, als zinnebeeld der vyf Provinciën. Volgens de laatste telling bedraagt de bevolking van Guatimala 40.000 zielen. De stad ligt 9 mylen van het oude Guatimala, 90 mylen van de golf van Mexico, 26 van de stille Zee en 490 mylen van Mexico verwyderd.

Guitenstukje van een' Londenschen Waterman (schuitevoerder.)

De Waterman, naar zyn vaartuig gaande, zag eenen Heer vleeschpasteitjes koopen, dezelve in een' schoonen doek knoopen en medenemen. Hoewel zoo iets onder de Engelschen gansch niet ongewoon is, trok zulks eenigermate onwillekeurig des schuitevoerders aandacht. Kort daarna ziet hy denzelfden man, met zyn pakje by zich, by hem aan het schuitje komen, om overgezet te worden over den Teems. Dat deze Heer een Schot was, bemerkte hy dadelyk aan deszelfs spraak; en bespeurt ook voorts, dat hy te Londen niet te huis behoorde. Byna op het midden der rivier gekomen zynde, vischt de Waterman een kreng op. De vreemdeling vraagt hem, wat hy daarmede doen moet. Doch men gebruikt allerlei voorwendsels, om het antwoord te ontwyken. Nu wordt de begeerte, om hetzelve te vernemen, hoe langer hoe dringender. Eindelyk zegt de Waterman met een schroomvallig vertrouwen: ‘ Sir! daar gy een vreemdeling zyt, zal ik U het geheim maar zeggen. Het versche vleesch is te Londen duur, en van krengen, wanneer zy niet te oud zyn, zoo als dit, kunnen wy ook nog gebruik maken."—Wel nu?" "Myne vrouw maakt er zeer lekkere vleeschpasteitjes van."—"En waar woont die vrouw?" "Door myne openhartigheid zult gy my toch niet benadeelen, Sir!"—"Neen, neen, vervloekt! Waar woont zy? Ik wil er zelf van koopen.— Waar woont zy? En nu beduidt de Waterman aan den vreemdeling het huis, waar deze de vleeschpasteitjes gekocht had.— Intusschen was men aan den overkant gekomen. De vreemdeling uit het schuitje stappende, liet den doek met de pasteitjes achter, alsof hy die vergat. De Waterman gebruikte dezelve met smaak, en smeet het kreng weder in de rivier.

Een staaltje van de afgerigtheid der beurzensnyders te Londen

Een vreemdeling, aan het handelhuis, waar hy zich te Londen vervoegd had, gewaarschuwd wordende tegen de behendigheid der beurzensnyders, zeide op een' verwaanden toon: dat hy meer in groote steden geweest was; en dat hy alzoo zeer wel wist, zich in acht te nemen tegen dergelyke fielteryen. Men antwoordde, dat hier ook de behoedzaamste soms verrast werd. De vreemdeling lachte er mede, zeggende: dat hy tegen dergelyke verrassingen genoegzaam gewapend was. Men ging zoo ver van te beweren, dat, al stak hy een stuk geld in zyn mond, men wel middel weten zou, om het er uit te krygen. Hierover ontstond eene aanmerkelyke weddingschap. Vervolgens sprak men over andere zaken. En daar men wist, welken weg de vreemdeling, van daar gaande, nemen zou; had men intusschen iemand, die wegens zyne behendige streken bekend was, laten waarschuwen, en hem naauwkeurig den man doen beschryven, die eene *guinje* (zulk een stuk was er toe bestemd) in den mond hebben zou. Men had hem eene ruime belooning toegezegd, indien hy het er, door eene of andere list, zou weten uit te krygen. Dit werd aangenomen.— De vreemdeling vertrekt, met het stuk goud in den mond. Nadat hy een weinig voortgegaan was, komt uit eene dwarsstraat eene oude vrouw te voorschyn, dragende een mandje met kramery. Als struikelende, valt zy schier voor des vreemdelings voeten neder. Deze, door hulpvaardigheid gedreven, helpt haar op de been. Doch ook de koopwaren en eenig geld der vrouw liggen op de straat verstrooid. Bitterlyk klaagt zy; zeggende, dat dit hare gansche bezitting is. Benevens anderen, helpt ook de goedhartige vreemdeling haar dit boeltje byeen rapen, hetwelk vervolgens door het oude moedertje bedekelyk wordt nagezien. Nu vraagt haar iemand, of zy ook nog iets miste. Het antwoord is: "Ach ja! myn grootste schat. En wie zou het gelooven?" . . . . . "Wat?" vraagt men verder. "Wel eene *guinje* . . . . . en die Heer . . . . . ." op den vreemdeling wyzende, "heeft dat stuk geld in den mond gestoken." De vreemdeling wachtte het onderzoek niet af, maar smeet de *guinje* op den grond, en liep, zoo spoedig mogelyk heen, ten einde zich aan geene misbandeling bloot te stellen; zynde nu maar al te wel overtuigd, dat men te *Londen* zeer doortrapte fielten heeft.

Fiscaal's Kantoor, den 12den April 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 19 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

DE ondergeteekenden als daartoe geauthoriseerd zynde door Zyne Excellentie den Gouverneur en de meeste der Crediteuren van den Heer George Curiel om deszelfs kommerciele zaken te vereffenen, geven hierby kennis aan al den genen die aan gemelden Heer George Curiel mogten verschuldigd zyn, ten einde hunne rekeningen binnen den bepaalden tyd van een maand, van heden afterekenen, te komen aanzuiveren. Ten terzelfde tyd berigtende en waarschuwende, dat van dezen dag af aan, alle betalingen van rekeningen aan den Heer Curiel, zullen moeten geschieden aan de ondergeteekenden, alleenlyk tegen hun reçue; en dat de reçuen van eenig ander persoon of personen niet geldig zullen zyn.

Na het einde van één maand, zullen er zonder verdere aanmaning regtsmiddelen gebezigd worden, tegen de genen die in gebreke mogten blyven hunne rekening te komen afbetalen.

G. F. LENZ.
ABM. DE VEER, Jr.

Den 12den April 1827.

THE undersigned being authorized by His Excellency the Governor of this Island as well as by most of the Creditors of Mr. George Curiel to settle his Commercial affairs, do hereby give notice to all those who are indebted to the said Mr. George Curiel, to liquidate their accounts within the term of one month from the date hereof. Acquainting and warning them at the same time, that from the day henceforth all payments for account of Mr. Curiel are to be made to the undersigned only against their receipts, and that receipts of any other person or persons will not be admitted.

After the expiration of one month, legal procedings will be instituted against those who do not pay their accounts, without giving them any further notice.

G. F. LENZ.
ABM. DE VEER, Jr.

April 12, 1827.

WAARSCHUWING.

HIERBY wordt een ieder gewaarschuuwd geen crediet te verlenen aan het Scheepsvolk van het Nederlandsche schip John & Thomas, schipper John Davies, aangezien de door hen gemaakte schulden niet betaald zullen worden door den Schipper of Consignatarissen van gemelde schip.

TH. JUTTING & ABM. DE VEER, Jr.
Den 12den April.

BEVALLEN—Op Woensdag laatstleden, van een Zoon, de Echtgenoote van den Heer H. P. Rojer.

Lyst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

R L Maduro	Tina Naar
B Levy	M Römer
G F Lenz	S Pali
M L Padron	Clara Grino
C Raven	Jay Henriquez
C Wonberg	P Leon
Alis	A P Brandao
G Apitsz	D de J de Castro Jr.
D M Monsanto	D de Crasto
S S Delvalle	D Serrurier
D Curiel	G Vos
M J Romer	Wed. W Forbes
Dianora Tono	J Schotborgh M. Z.
Thomas Delima	

Curaçao den 12den April 1827.
A. HELLMUND,
Belast met de Post directie,

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—APRIL.

11. golet Maria Manuela, Fernandez, Coro
—— Dos Amigos, Ribas, dito

UITGEKLAARD—APRIL.

9. golet Dolorita, Boudewyn,
—— Russe, Ray,
10. —— Amable Lucia, Diedenhoven,
—— Sara Maria, Bolwig,

EVANGELISCHE KERK.

Op morgen den 13den April ten 9 ure.
Predikdienst door Ds. G. B. Bosch.
Zondag den 15den April ten 9 ure.
Predikdienst door Ds. J. Muller, J. A. Z.
Maandag den 16den ten 9 ure.
Predikdienst door Ds. G. B. Bosch.

UITTREKSELS UIT ENGELSCHE NIEUWSPAPIEREN.

LONDEN, Jan. 24.

Met de aankomst van de Harmonie in Texel, zyn er berigten van Batavia tot den 26sten Sept. ll. ontvangen geworden.

Dupo Negoro, het opperhoofd der insurgenten, hield eene bedreigende positie, maar ondernam geene beweging van aanbelang; en door de aannadering des regen tyds, welke vier maanden lang duurt, hadden de Nederlandsche gezaghebbenden tyd om krachtdadige maatregels te kunnen nemen ter verdediging van hunne beste kolonie. De oude Sultan van D' Jocarta welke onlangs uit zyne langdurige gevangenis verlost werd, in de hoop daardoor zyne bemiddeling met de insurgenten te verkrygen, werd door twee Nederlandsche officieren vergezeld, naar zyne vorige hoofdstad gezonden; maar de uitkomst hiervan is nog niet gebleken.

Eene versterking van Nederlandsche troepen ten getalle van omtrent 750 was te Batavia aangekomen. Men had het garnisoen te Padang opontboden hetwelk spoedig verwacht werd; en de Harmonie ontmoette in de straat van Anjier een Nederlandsch schip met troepen aanboord.

Storm aan de Nederlandsche Kust.—Haarlem, den 17den January.—De vrees dat de oorlogschepen welke op Vrydag uit Texel vertrokken, eenige schade in den hevigen storm welke van Zaturdag tot Maandag gewoed had, geleden hebben, was niet ongegrond. Gisteren bragt men berigt van Egmond, dat er een masteloos schip, in den morgen te zes ure, de kust genaderd had, omtrent anderhalf myl benoorden die plaats; het schip deed noodschoten en scheen troepen aan boord te hebben; en gisteren morgen vernam men met zekerheid, dat het de Wassenaar was, gekommandeerd door den kapitein Spengler, bestemd naar Batavia, hebbende aan boord het bataljon vrywilligers, onder het bevel van majoor Cox van Spengler. Zyne excellentie de gouverneur van Noord Holland ging gisteren nacht naar Egmond, om de noodige maatregels ter redding van het schip en volk te nemen. Gisteren gaf zyne excellentie order dat de stoomboot NoordHolland ter redding van het volk zou vertrekken.

Men zag gisteren een groot schip voor Egmond, in eenen goeden toestand, houdende koers naar Texel, hetwelke verondersteld werd de Waterloo te zyn.

Haarlem, Jan. 19.—De volgende zyn eenige byzonderheden wegens het verongelukken van de Wassenaar:

Na vele schade geleden, voornamelyk door het vallen van de groote mast, en vruchteloos alle pogingen aangewend te hebben om ten anker te komen, daar al de kabels braken, dreef het schip op de barmhartigheid der baren en strandde op de derde bank ten noorden van Egmond. De eerste schok was zoo hevig, dat het hol in een oogenblik vol water was en een aantal personen ten getalle van omtrent 60 of 70 verdronken.

Toen zy de kust naderden en in het gezigt van de lichthuizen kwamen, deden zy noodschoten en namen maatregels om een kabel aan de wal te brengen.

Luitenant Muntz ondernam vruchteloos met eenige manschuppen aan de wal te komen, en men vreesde dat hy omgekomen is. Verscheidene personen kwamen aan de wal in de barcas en een paar booten, maar zonder te hebben kunnen slagen om een kabel van het schip aan de wal vast te maken. De groote boot kon niet door de branding komen, doch redde eenige personen die uit de barcas in zee gevallen waren.

Gedurende den geheelen dag van Dingsdag hooptte het volk aanboord vruchteloos dat een der visschers schuiten, waarvan er eene menigte te Egmond waren, uit zoude komen, doch het was niet voor Dingsdag nacht dat de Heer Krapp Hellingman, ontvanger van belastingen met een pink uitkwam en een aantal personen redde.

De gouverneur van Noord Holland heeft alle bedenkelyke maatregels genomen om orde te houden en den genen te ontvangen die gered worden en die in den ellendigsten toestand zyn. Verscheidene vaartuigen werden in allen mogelyken spoed van Texel afgezonden, welke in den loop van Woensdag het overschot van het volk overbragten. Het weder bedaard en gunstig zynde, hield het wrak langer uit dan men verwacht had, zoo dat de booten hetzelve gisteren konden bereiken en eenige goederen redden.

Het is te hopen dat het getal der genen die hun leven verloren hebben niet veel boven de honderd beloopt; dat luitenant Muntz de eenigste zee officier is, die verdronken is; en dat al de officieren der troepen aan de wal behouden aangekomen zyn.

(Uit de *Constitutionnel* Jan. 19.)

Madrid, Jan. 8.—De armee van observatie zal dus geposteerd worden: eene afdeeling in Estremaduro, hebbende haar hoofdkwartier te Valencia del Alcantara; en eene andere in Galicia, haar hoofdkwartier te Orenzo. De reserve, hetwelke het grootste gedeelte van het leger van observatie uitmaakt, zal eene lyn maken tusschen de Duro en de Taag, van Salamanca af, en zal haar hoofdkwartier hebben te Talavera; naar welke plaats reeds op marsch zyn: twee regimenten der gardes, het vyfde regiment der linie troepen, de vrywilligers van Arragon, en vyf regimenten der provinciale militie. Twee honderd man der lyfgarde zullen tevens een gedeelte der afdeeling van reserve uitmaken.

Gy zult mogelyk vragen, van waar het geld komen zal om al die troepen te betalen—en deze vraag is zeer natuurlyk; maar het is dan noodwendig dat gy weet, dat onze schatkist die nog onlangs geen stuiver in had, thans gevuld is; en dat zy zelfs geld kassen heeft voor de onderscheidene regimenten, aan dewelke vóór dat zy het garnisoen verlieten, al het achterstallige betaald werden. De Monnikken hebben nu hunne beursen geheel en al geopend. In waarheid men zegt dat het niet alleen de Monnikken zyn die de onkosten van deze troepen dragen.

Ik heb U gemeld dat generaal Sarsfield een man van zeer gematigde staatkundige denkbeelden, benoemd was als bevelhebber der afdeeling van Estremaduro en dat een kourier afgezonden was om hem te Madrid opteroepen. Deze kourier werd door de roovers van zyne depechen afgezet, welke hem lieten vertrekken zonder iets anders van hem te nemen.

Het is echter te wenschen dat er een opperbevelhebber voor het leger van observatie benoemd wierd, ten einde de verschillende korpsen waaruit hetzelve zamengesteld is meer aan elkanderen te vereenigen; en daar generaal Espana die de eenigste persoon is, wien het gouvernement gaarne dezen post zou willen toevertrouwen, niet by de soldaten bemind is, zoo wordt van den Infant Don Carlos, gewag gemaakt, om dien post te bekleeden, zullende Z. H. een ervaren officier van den staf tot raadsman by zich hebben.

In de laatste drie dagen had eene gebeurtenis plaats, welke, schoon zy nog niets bewerkt heeft, echter bewyst dat ons gouvernement als nog in deszelfs loop aarselt en dat hetzelve nog niets beslissend besloten heeft, Het volgende is het bewuste geval: Het is aan het korps diplomatiek gelukt den koning overtehalen om eene wyziging daartestellen in de vorm van zyn gouvernement; en ten einde de publieke gemoederen daartoe te beschikken, heeft zyne majesteit toegestemd om eene verandering te maken in een gedeelte van zyn ministerie, en de uitgevers der officiele Gazettes, gezamentlyk met eenige personen wier posten vereischen door geletterde mannen bekleed te worden. Ten einde al deze veranderingen te bewerkstelligen, was er reeds een besluit geteekend, waardoor de Heer Arjona geroepen wordt tot den post van minister van genade en justitie in de plaats van den Heer Calomarde; generaal Piles tot den post van minister van oorlog, in de plaats van den markies de Zambrano; en de graaf de Ofalia tot den post van minister voor de buitenlandsche zaken in plaats van den Heer Salmon. De uitgevers van de Gazettes worden vervangen door de heeren Lista en Reinoza, de eerstgemelde was de uitgever, gedurende de regering der Cortes, van een dagblad getiteld de "Censeur" en de tweede genoemde was de schryver van een werk getiteld "een onderzoek der misdaden aangeteigd aan de Spanjaarden die de zaak van Joseph Buonaparte by de Fransche overweldiging omhelsd hadden." Onder de verkozene schryvers was de vermaarde Moratin.

Op het oogenblik echter, toen een dekreet ter daarstelling van deze veranderingen verwacht werd te verschynen, werden dezelve verworpen, maar niet, naar het schynt zonder eenig gevoel van berouw.

Het blykt uit de Engelsche nieuwspapieren dat er onder de Britsche troepen, die zich thans in Portugal bevinden vele zyn, die ledematen zyn van de natte gemeente; en dat door het yverig bezoeken der tempels aan Bachus eerdienst toegewyd, gemeenlyk kroegen genoemd, er zeer veel ongeregeldheden ontstaan, die gewonelyk uitloopen op doksteeken en sluikmoorden.

De Britsche soldaten door den drank bedwelmd, verbeelden zich nog in hun vaderland te zyn, waar het gemeen wel ruuw

in taal en manieren maar niet valsch en moordzuchtig is, en denken geenzins dat zy zich in een land bevinden, waar de laagste volksklasse diep verbasterd en gereed is by de minste beleediging door een dronken soldaat hun aangedaan, hem op eene geheime wyze den dolk in het hart te stooten.

Het is te wenschen dat de Roomsch Catholyke geestelykheid aldaar, onder het bestuur van eene liberale konstitutie, hunne leken meer zal bekend maken met de zedeleer van het Evangelie in plaats van hen alleen bezig te houden met die beuzelachtige kerkelyke ceremonien, die het gemeene volk in Spanje, Portugal en Italie zoo diep bedorven hebben.

De regentesse van Portugal heeft vele maatregelen genomen om de sluikmoorden voor te komen en de kroeghouders er voor verantwoordelyk gesteld.

Het zal den lezer bekend wezen, dat eenige tyd geleden de beroemde Engelsche scheikundige H. Davy publiek maakte een middel om het koper van vaartuigen te beschermen tegen het verkalken of verroesten veroorzaakt door het zeewater. Dit middel bestond om door yzeren protekters, het zeewater van den gekoperden bodem afteheuden. Er zyn toenmaals vele vaartuigen van dergelyke protekters voorzien geworden.

Een fregat dat op die wyze uitgerust was, is thans van eene lange zee reis in eene der Engelsche havens terug gekomen, alwaar men onderzoek gedaan heeft naar het uitwerksel der protekters; men bevond dat zy wel is waar het koper tegen de oxidatie beschermd hadden, doch er hadden aan dezelve zoo vele schulpdieren en zeegewassen zich vastgehecht, dat men niet dan met groote moeite den bodem heeft kunnen schoon maken.

Het is dus met deze protekters, zegt de schryver van een Engelsch dagblad als met de drankjes, poeyertjes en pillen, die vele doktoren aan hunne patienten geven; de remedie is erger dan de kwaal zelve. Het gouvernement heeft daarom bevolen dat dit yzeren beslag van alle des konings vaartuigen die er mede voorzien waren, zou weggenomen worden.

De Weener hof kourant bevat een artikel betwelke meldt dat Z. H. de Paus aan den redakteur van den Oostenrykschen beobachter de ridder orde van Christus heeft geschonken, wegens zyne verdediging van de legitimiteit, en dat het Oostenrüksche ministerie hem heeft toegestaan dezelve te dragen.

Als wy nu in aanmerking nemen, dat dit journaal het orgaan is van het Mahometanismus, dat de schryver bestendig de Turken verdedigd heeft als het menschlievendste en edelmoedigste volk der aarde, terwyl hy daar en tegen de Grieken alle mogelyke wreedheden en ommenschelykheden heeft aangeteigd; hen heeft afgeschilderd als met de carbonarie en vrymetzelaren in overeenkomst zynde, om alle troonen omverre te werpen; en dat hy daardoor dit ongelukkige volk by den anders goedhartigen Frans II. heeft gehaat gemaakt. Dat toen geheel de beschaafde wereld tranen stortte over den moord te Scio, te Konstantinopolen, te Ipsara enz. deze schryver zyne juichtoonen verhief over het uitroeyen dier carbonarien, die hun welverdiende staf ontvlogen enz.. Zoodat dit dagblad den naam ontving van het *bulletin van den Satan*.

En zulk een helsch gedrocht krygt van den zich noemenden stedehouder van Christus op aarde, van het hoofd der Christelyke kerk, de ridder orde van Christus, terwyl hy die van de halve maan had verdiend, indien de Turken ook ridder ordes wegschonken.

Wat moeten wy dus denken van Leo den twaalfde! Wordt hierdoor niet bevestigd hetgene de Protestantsche godgeleerden in het begin der zestiende eeuw van vele Roomsche paussen verhaald hebben dat zy met hunne vertrouwelingen spotteden over het geloof aan het bestaan van God en aan een toekomstig leven; en dat zy de verhalen der Evangelisten eene fabel noemden die hun veel voordeel aanbragt? In een werkje weinige jaren geleden door professor P. van Hemert uitgegeven vindt men vele dier gezegden van Leo X. en andere paussen, welke uit echte bronnen geschept zyn.

Om zulk een advokaat van den ouden erfvyand van het Christendom te bekroonen, daartoe zyn alleen in staat een Leo XII., een Alexander VI; doch geen deugdzame Clemens XIV., (Ganganelli) noch een opgeklaarde Benedictus XIV, zouden dit ooit gedaan hebben.

Hoe geheel afwykend van het gedrag des tegenwoordigen Roomschen paus was dat van Nicolaas V., wien zoo zeer het heil van het Christendom ter harte ging dat de tyding van het innemen van Konstantinopolen en de ondergang van het Christendom in het oosten, de oorzaak was van zynen dood.

In de laatste tyden bezitten de Canarische eilanden slechts een zeer zwak garnisoen, niet genoegzaam om de zeekust tegen de strooppartyen der Colombiaansche kapergasten te beschermen: zyne Catholyke majesteit heeft daarom aan twee bataljons linie troepen bevel gegeven om zich te Cadix inteschepen, alwaar eenige kooplieden een genoegzaam getal transportvaartuigen geleverd hebben. Deze vaartuigen liggen reeds sedert twee maanden in gereedheid om uitteloopen, doch durven het niet wagen uit vrees voor de Colombiaansche kapers, die hoe langer hoe brutaalder worden; zoo dat derzelver scheepsvolk zelfs op eenige plaatsen aan land is gekomen en het geschut der kustbatteryen vernageld heeft. De handel te Cadix is zoodanig vernietigd, dat de laatste reizigers welke van daar komen, zeggen dat eenige straten reeds digt met gras zyn bewassen. Om thans oorlogs vaartuigen uitterusten daaraan valt niet te denken: al het geld dat nog byeen kan gebragt worden dient om het observatie leger aan de Portugesche grenzen te onderhouden.

Sedert de revolutie van 1823 heeft de bisschop van Oviedo alle geestelyken in zyn bisdom, die hy verdacht houdt liberale gevoelens te koesteren, hunne prebende en emolumenten ontnomen, en daarenboven in de gevangenissen der kloosters opgesloten. Vele dier geestelyken zyn uit gebrek aan de eerste levensnoodzakelykheden omgekomen. Hierover zyn vele klagten by den koning ingekomen; vooral daar personele haat medewerkt in het mishandelen der gevangenen, die niet allen konstitutionelen zyn. Reeds heeft de koning vele malen den bisschop bevolen om zyne gevangenen in vryheid te stellen, doch deze heeft zich niet eens verwaardigd om hem te antwoorden. Thans heeft de minister Calomarde in eenen uitgebreiden brief (welke in zyn geheel in de Engelsche kouranten staat) ernstig hierop aangedrongen, doch nu antwoordt daarop de bisschop, dat hy vikaris of stedehouder van Jezus Christus is in zyn bisdom Oviedo, dat hy van niemand afhankelyk is dan van Jezus Christus alleen; dat dus de koning hem niets te bevelen heeft in zaken die het kerkelyke aangaan, en overigens dat hy zyne onderhoorige geestelyken naar zyn goeddunken zal straffen.

Het Fransche ministerie heeft aan eenige Apostolische Spanjaarden, (wier namen opgenoemd worden) welke zich te Parys en andere plaatsen in Frankryk ophielden en aldaar met de Fransche geestelykheid knoeiden en onderstand zonden aan de Apostolische rebellen* in Portugal, geboden om onmiddelyk het land te ontruimen.— Daar deze menschen degenen waren, welke door het Fransche ministerie gerugsteund de revolutie in Spanje in 1823 bevorderlyk zyn geweest, zoo bewyst dit ministerie mede hierdoor (volgens de uitdrukkingen der Fransche dagbladen zelven) dat het met schaamte op zyn eigen werk nederziet.

* Indien de Apostelen eens in dezen tyd uit hunnen langen doodslaap ontwaakten, zouden zy al wonderlyk ophooren, hoe het uitschot van het volk in Spanje, Portugal enz; hoe alles wat aldaar boosaardig, dierlyk dom en bygeloovig is; benden roovers en moordenaren zich naar hunnen naam hebben genoemd.

Volgens een brief van den Franschen konsul uit het eiland Cypres zyn de pelgrims, welke hunne bedevaart naar het heilige land deden, genoodzaakt geweest terug te keren, wyl de oproerige Janitzaren meester waren van Jeruzalem en andere plaatsen van het heilige land, en vele vrome bedevaartgangers hebben uitgeplunderd.

De Roomsche leren hebben op sommige plaatsen eenige blyken van vreugde betoond wegens het overlyden van den hertog van York. Deze hertog, welke troonopvolger moest zyn, by het overlyden van den koning, heeft regtstreeks tegen de gewone staatkunde der vorsten, door eene redevoering in het parlement zyne gevoelens aan den dag gelegd by gelegenheid van de bill der Catholyken in Ierland. In deze redevoering drong hy sterk aan op het verwerpen der bill en maakte zich daardoor gehaat by zyne toekomstige onderdanen, die van den Roomschen godsdienst waren. Voorzigtiger ware het geweest zyne gevoelens geheim te houden tot dat hy den troon bestegen hadde.

Volgens de *Courier Français* heeft het *theater de Vaudeville* verzocht om voortaan genoemd te mogen worden: *theatre du duc de Bourdeaux*, naar den jongen hertog, den erfgenaam van den troon van Frankryk. Deszelfs gouverneur, zynde een Jezuit, heeft hierop geantwoord, dat de hertog nimmer den Schouwburg zal bezoeken, als zynde eene plaats van goddeloosheid en ydelheid, maar dat hy daarentegen des te getrouwer de mis zal bywonen. De tooneelisten hebben dus van hun verzoek moeten afzien.

Het blykt dat in sommige streken van Ierland, de geest der hervorming welke sedert de zestiende eeuw gesluimerd heeft, op nieuw is opgewekt, zoo zyn er alleen te Cavan in de vier laatste maanden omstreeks vyf honderd Roomsch gezinden tot het Protestantsche geloof overgegaan of zoo als de Engelsche dagbladen zich uitdrukken, hebben deze lieden de dwalingen van het pausdom afgezworen. Het getal der Roomschen in andere plaatsen welke den Evangelischen godsdienst heeft aangenomen is volgens deze kouranten mede zeer groot.

De laatste Parysche dagbladen zyn grootendeels gevuld met aanmerkingen over de handelwyze van het Weener hof, om de Fransche maarschalken die titels droegen van plaatsen in de Oostenrüksche monarchie gelegen, niet te erkennen. Dit besluit heeft reeds eenige onaangenaamheden veroorzaakt: toen onlangs op een bal door den Oostenrykschen ambassadeur gegeven, er eenige maarschalken met hunne vrouwen zich lieten aandienen, las eene lakei alleen hunne namen zonder hunne titels te noemen, bvb. in plaats van te zeggen, mevrouw de hertoginne van Ragusa, zeide hy: de hertoginne Marmont. De hertogin werd vuurrood in het aangezigt van kwaadheid en gebood den koetsier terstond terug te keren. (Het is ook wat te zeggen voor eene hertogin zoo miskend te worden!)

Hetzelfde gebeurde ook met de andere hertogen en hertoginnen.

De maarschalk Victor, hertog van Belluno, trok tot heden toe eene jaarwedde van den Oostenrykschen keizer, omdat hy zich had laten gebruiken in 1823 tegen de constitutionelen in Spanje te vechten; doch wyl de keizer by het uitreiken van dit geld hem niet meer als hertog titelt, heeft hy geweigerd om langer die jaarwedde te ontvangen.

Het beste dat de maarschalken en hertogen thans kunnen doen is ons dunkens het volgende: zy kunnen zich hertogelyke titels geven naar de maanlanden bvb. In plaats van zich te noemen, hertog van Belluno, van Reggio, van Ragusa, van Dalmatie, van Wagram enz., kunnen zy zich titelen: hertog van het dampvolle meer, van het rustige meer, van het heldere meer, van het nektar meer, van het meer der droomen enz.. Zy behoeven zich niet te laten afschrikken door den naam van meer, want het zyn zoo wel landen als Dalmatie, Ragusa enz., voorzien van bergketens, heuvelen, dalen en geenzins zeeën of meeren.

Indien de Fransche maarschalken dezen raad volgden, liepen zy geen gevaar dat hunne titels door eenige aardsche mogendheid aan hun betwist zouden worden, en de Selenieten of maanbewoners zullen hun in het geruste bezit laten der titels, ontleend naar de namen der maangewesten.

FROM ENGLISH PAPERS.

LONDON, FEB. 2.

(From the *Journal des Debats* of Tuesday.)

Madrid, Jan. 18.—Some symptoms of effervescence have begun to appear here since the departure of the Swiss, by pasquinades, which the police are obliged to remove every morning from the corners of the streets. However, if we are to believe public rumour, the Swiss will soon be followed by the garrisons of Cadiz and Barcelona. I do not know what confidence ought to attach to these reports, but I can guarantee to you the general inspection of the militia. Orders have been dispatched to the regiments of Bujalence, of Cordou, and d'Ecipa, to march to Xeres de la Frontera, which is only seven leagues from Cadiz. Is this to leave the French garrison? It is to watch it? This is what I cannot explain to you, but the fact which I relate is true. Upon the other side, a levy of 30,000 men is definitively decreed; and as to the equipment of the Royalist Volunteers, it is carried on here with surprising activity, money for this kind of outfit being extremely abundant. A letter from Salamanca which I have now before me, states as follows: "Our late guests have already returned to the Spanish territory, after having been beaten by the troops of the Regency. This has caused, for some days, so great a change in people's minds, that much mischief is apprehended if any depot of Portuguese refugees is to be established here. The Marquis of Chaves has retreated upon Puebla de Lanabria, in Galicia; and General Silveira being repeatedly beaten and wounded in the leg, was obliged to throw himself into the fortress of Almeida, so that before a few days the expedition of the infantists will have breathed its last."

(From the *Constitutionnel*.)

Madrid, Jan. 18.—This capital is pretty tranquil since the departure of the Swiss, though every morning some pasquinade is removed from the corners of the streets. The following was pulled down last night:—

"El Rei dormiando—La Reina velando—Los Realistos matando—La Constitucion andando." [The King is sleeping—the Queen is waking—the Royalists are massacreing—the Constitution is getting on.]

At Betunzas, a town of Gallicia. two gibbets were found set up in the public square on the morning of the 31st. The one was inscribed—"By the Apostolicals;" the other "for the Apostolicals."

On the 15th and 16th very serious troubles broke out between two parties, at Alcala de Henares, a town about five leagues from this city. On the latter day the consequences might have been serious, had it not been for the unexpected arrival of a detachment of troops of the line, by which order was temporarily re-established. It will, however, soon be disturbed; for, as I wrote to you in my last, the consequence of the departure of the Swiss will be the arrival of the Liberals, who were quiet while the Swiss were in Madrid, but who are far from being numerically so weak as some persons affect to believe.

FEBRUARY 5.

(From the *Etoile* dated Thursday.)

Paris, Jan. 31.—A morning paper says, Lord Cochrane has written from Marseilles to the Greek government to have ready 20 or 25 of the best Greek vessels of war, supplied with provisions for two months, and ready to sail immediately on his arrival, in order to carry into execution the project which he has formed, and which he will communicate only to admiral Miaulis.—The Hydriots have already chosen the vessels which are to make part of this expedition.

(From the *Constitutionnel*.)

We have for a long time been aware, that the presence of Marshal Beresford at Lisbon was extremely painful to every class of citizens, but we were afraid that the importance of the service recently rendered by England to Portugal would induce the Portuguese government to overlook the dislike of the army and the citizens. Fortunately, this has not been the case, and the Ministry and the Cortes have given the most striking proof of the national independence, in dismissing for the fourth time, from their country, a man who excited continual mistrust, and who was rendered an object of still greater suspicion by his connexion with the Court of the Queen. Our letters from Lisbon informs us, that Lord Beresford has definitively left Portugal, to which country we hope that he will never attempt to return, with any intention of playing a part in its government. It is grievous that an individual of such great talent in the administration of military affairs, should have so completely deprived himself of public confidence, that he can be no longer any thing but hurtful to those whom he so maladroitly perseveres in serving, even in spite of their own wishes.

In the month of October, 1820, Marshal Beresford arrived from the Brazils, invested by John VI. with the most extensive powers to suppress the revolution which had just burst forth; but he was not permitted to disembark; and although the day after his arrival all the English who were in the port, and even the captain of the English frigate which had brought over Lord Beresford, were invited to a fete, given on account of the anniversary of the Infant Don Pedro, he alone was excepted from the invitation, and was obliged to go to England without having once put his foot into Portugal.

Immediately after the counter-revolution in 1823, Marshal Beresford hastened from England, but was forced a second time to return to his country.

The rash enterprise of the Infant Don Miguel in April 1824, furnished Marshal Beresford a new occasion of setting himself to work, but he was a third time obliged to quit Portugal.

At length he arrives a fourth time without any mission, and only by tolerance, under favour of the disembarkation of the English troops. A fourth time the national system manifested itself, and the Marshal returned as he came.

(From the *Quotidienne*.)

Letters from Bayonne contain the following statements:

"Considerable purchases of leather have been made in this town and at Ortez. These purchases are intended to furnish the Spanish militias with shoes, with cartridge-boxes, with belts and other military accountrements."

"In the Spanish provinces which border upon France, all the population is taking up arms; you can except nobody, not even those who live the most retired and domestic lives. It might be imagined that a new crusade was on foot, or a war against Buonaparte."

FEBRUARY. 7.

(From the *Journal du Commerce*.)

Paris, Feb. 2.—The English troops are preparing to occupy the frontier fortresses of Portugal, in the same manner as the French troops occupy the fortresses of Spain. The London journals say that England requires, as security, the delivering up of the fortress of Olivenza, ceded to Spain by the last treaties. The last fault of the Spanish Generals will be a powerful argument in support of this demand.

FROM 'THE ALBION.'

NEW YORK, March 3.

ENGLAND.

CURSORY REMARKS ON THE DIFFERENT STATES AND GOVERNMENTS ON THE CONTINENT OF EUROPE AT THE CLOSE OF THE YEAR 1826.

From Bell's Weekly Messenger.

The present subject is suggested to our attention both by the period at which we now write, the close of the present year, and the commencement of the new one; and by the state of circumstances which our present interference in the affairs of Portugal has produced.

If we throw our eyes over the continent of Europe, the first Power which arrests our attention, in dignity, weight, and strength, is France. Her government is peaceable and flourishing; and the crown seems as firmly fixed in the present dynasty, as is the British crown in the House of Hanover. The name of Bonaparte seems as completely to have lost its influence, and to be as much forgotten, as the names of any of the brigands of Europe in the dark ages of its history. France has not only established peace at home, but has laid the foundation of peace in a system of finance just as solid and regular as that of the English government. Nor is it to be overlooked, that this revenue is levied with the slightest possible burthen upon her numerous population. Every year taxes are repealed, and the receipts of her treasury seem to advance with the decrease of the popular burthens. Nor is her public and military force in a less enviable condition. Her Navy, upon which a yearly expenditure takes place equal to the construction of six line of battle ships and as many frigates, is now regaining its ancient formidable character. Her army is numerous, and highly equipped, and occupies a chain of arsenals and fortified towns on the North, the East, and South, which render her frontier unassailable. Add to which, her military occupation of Spain pushes her power to the extreme western shores of Europe, and gives her possession of the best ports and harbours of the Bay of Biscay, and the Mediterranean, up to the very Streights of Gibraltar. Such is the present condition of France, who, together with England, holds not merely the balance, but the destinies of Europe in her hands.

With regard to Spain, the next power to which our attention is directed, we see in this country such a complicated state of anarchy weakness and distress, as was never before known in any one of the larger members of the European commonwealth. She is, as it were, a second Turkey in which the human race and every quality which should distinguish and adorn it, seems hastening to decline, and making away before the eye of the beholder. There are only two feeble instruments of preserving the public peace in this country; the horrible Inquisition, which rules curbs, and extinguishes, by trampling under its feet every liberal opinion—and the French army, which, in the present wretched state of the government, serves as its domestic police.

Such a country as this cannot long exists as an independent kingdom. It must either soon become a province of the French empire, or break up into disjointed states, like the Italian Republics in the eleventh and twelfth centuries.

The next power is Austria, weak in herself, and more enfeebled by an adverse feeling in the majority of her subjects: Italy, discontented even to sedition under her barbarous and unnatural rule, and Hungary, rather submitting as a fiet upon stipulation and compact, than as a subject state. There are here no features of a representative government, and, therefore, Austria has little of external strength or authority in the affairs of Europe.

Prussia is in a condition very little dissimilar. Her military strength is indeed great; the whole kingdom being, as it were, one camp; but her financial and political strength are nothing. The king has broken his pledge of giving his people a representative government, and therein has forfeited the good wishes of the best and wealthiest of his subjects.

With respect to Russia, she can never do any thing very effectual in Europe, unless called in as an arbiter, or as an ally. She has no pecuniary resources to enable her to interfere as a principal, and to overcome the disadvantages which distance must inevitably thrown in her way. Strong in her impenetrable deserts and inhospitable climate, she may defy attack, but she is utterly incapable of any formidable offensive movements, without the assistance of neighbouring powers. Look at Turkey; which has kept her at bay for centuries: and even Persia, a power utterly unknown to Europeans, is enabled to threaten and waste her frontiers.

We may dismiss the Netherlands, and the Northern Powers, as satellites to the greater orbs, whose motions they must watch, and upon whom they depend.

In this cursory glance over the States of Europe, it must be most satisfactory to every Englishman to find the first figure in the canvass occupied by his own country. It is said indeed, both abroad and at home, that of all the countries in Europe, England stand most in need of peace, as well to heal the wounds which she has sustained in her finances by a war of twenty years, as to gain time to allay internal discords, especially in Ireland.

That England requires peace no man can doubt: but she will never we trust, be compelled to purchase it at the expence of her honour or by a surrender of one atom of her strength and credit. Her debt however great, is, in comparison with her means of paying it, the lightest in Europe. As a proof of this, look abroad in the general money market, and you will find that the funded debt of England of eight hundred millions, bears no higher rate of interest than when it amounted to one-fourth of that sum. The credit of the government, is, therefore, better than at the end of the seven years' war, so gloriously concluded by the late Earl of Chatham, or than it was at the breaking out of the war in 1793, commenced by his son. The average rate of interest upon the English debt is under 4 per cent., whilst the debt of every other power in Europe is no where under 5 per cent., and in most countries as high as six, seven, or eight per cent. And if we are referred to the period of 1788, when Mr. Pitt established his Sinking Fund of one million to controul a debt of between two and three hundred millions; we may also refer to a surplus fund of five millions, which is more in proportion to the present debt than the Sinking Fund of Mr. Pitt when first created. Upon the whole, though England from various circumstances would find it most beneficial to preserve the peace of Europe, she has, perhaps of all the powers, the least to apprehend from a renewal of war. Of invasion she can have no possible dread. Her navy only requires to be let loose to sweep every flag before it. Her colonies are in a state of perfect security, except against a black insurrection; and her military force, when required to act, will be found, as it always has been, invincible. Her Continental allies form a strong part of her power. She can attack France, at any time, through Flanders if it be deemed necessary; and, in conjunction with Prussia and the Netherlands, could easily check the progress of that ambitious power in all future wars.

We cannot better conclude these observations than with the forbible and eloquent description of a contemporary writer. "Look," says he "at the general progress of the British empire in the materials of wealth and power, since the beginning of the war in 1788.—Her commerce trebled, her means of productive industry quadruple her works of defence, and of communication, by land and water her concentration of available riches, her immense acquisitions of exterior strength, which give her the keys of three quarters of the world, and more especially the absolute command over all the direct maritime intercourse which can be carried on by the nations of the north, of central and southern Europe, whether through the road of the Mediterranean or of the Atlantic, with Africa, or with the eastern hemisphere. The fleets of England were never so predominate as at the hour at which we now describe them, over those of every actual or possible rival. The elements, and frame, and spirit of the army never so well arrayed or constituted. Her arsenals are provided for more than ten years of war—but above all, and paramount stands that strength, which consists in the just and defensive character of British policy, inspiring the great body of nations with confidence, and the numbers of their several governments with respect.

"With whatever warmth of language those Englishmen whose duty and genius lead them to conduct the discussions of our national interests, may happen to express their feeling of a public wrong, of their solicitude for a remedy, it may bring foreigners into an unlucky predicament if they venture on such grounds to build any hope of profiting by our apparent quarrels with each other. In free countries, where opinion is the great mover of the common wealth, it is unavoidable to paint grievances in strong colours, that they may catch the eye and fix the public attention; but we repeat that the power which fancies that because Englishmen remonstrate boldly with their public rulers, where they feel that some partial defect in the political system might be repaired, they will not therefore make common cause with their government against the intrusions or designs of strangers, will find itself in a very unfortunate mistake, and exposed to perils which it would be wise to avoid by timely abstinence from provocation."